

Duch.

Slovo „duch“ se používá tak často, aniž by si ti, co o něm mluví, byli vědomi, co vlastně duch je. První nazývá zkratka duchem vnitřní život člověka, druhý míchá dohromady duši a ducha, rovněž se často mluví o duchaplném člověku, přičemž se nemá na mysli nic jiného než prostá práce mozku. Mluví se o záblescích ducha a o mnohém jiném. Avšak nikdo nedospěl k tomu, aby jednou správně objasnil, co duch je. To nejvyšší, co se pod tím doposud rozumělo, spočívá ve vyjádření: „Bůh je duch!“ Z toho se odvozuje všechno. Je snaha moci tímto tvrzením porozumět také Bohu samotnému a nalézt v tom pro Něj vysvětlení.

Avšak právě to muselo mít za následek opět odklonění se od skutečnosti, a proto také omyl; neboť je **falešné** prostě říci: Bůh je duch.

Bůh je **Božský**, a ne duchovní! Již v tom spočívá vysvětlení. Božské se nikdy nesmí označovat jako duch. Jen duchovní je duch. Dosavadní chybný pohled je vysvětlen tím, že člověk pochází z duchovního, tudíž také není schopen uvažovat nad duchovním, takže je pro něj všechno duchovní tím nejvyšším. Není proto dalek toho, aby chtěl to nejnezkalenější a nejdokonalejší z toho považovat za prvopočátek celého stvoření, tedy za Boha. Lze tedy předpokládat, že falešný pojem vyplývá nejen z potřeby představit si svého Boha z hlediska svého druhu, i když také v každém ohledu dokonalého, aby s ním bylo pocítováno vroucí spojení, nýbrž příčina toho spočívá především v neschopnosti chápání samotné výše Boha.

Bůh je Božský, jen **Jeho vůle** je Duch. A z této živoucí vůle vzniklo Jemu nejbližší ležící duchovní okolí, ráj s jeho obyvateli. Avšak z tohoto ráje, tedy ze **zformované Boží vůle** vyšel člověk jakožto duchovní semeno, aby započal svou pouť dalším stvořením, jakožto částička Boží vůle. Člověk je tedy skutečný nositel Boží vůle, tudíž nositelem **ducha** v celém hmotném stvoření. Z tohoto důvodu je ve své činnosti také vázán na čistou pravdu Boží a musí nést plnou zodpovědnost za to, když ji nechá nečistě přerůst vnějšími vlivy hmotného a dopustí případně dočasně i její úplné zahrabání.

To je ten poklad nebo hřivna, která by měla přinášet v jeho ruce úrok a úrok z úroků. Z falešného předpokladu, že Bůh sám je duch, tedy stejného druhu jako původ člověka samotného, vychází zřetelně najevo, že si člověk nemohl nikdy udělat správný obraz o Božství. Nesmí si pod ním představovat jen nejvyšší zdokonalení sebe sama, nýbrž musí jít daleko nad to k druhu, který mu zůstane vždy nepochopitelný, protože k jeho pochopení nebude nikdy svým vlastním duchovním druhem uschopněn.

Duch je tedy **vůle** Boží, elixír života celého stvoření, které jím musí být proniknuto, aby zůstalo zachováno. Člověk je částečným nositelem tohoto ducha, který má prostřednictvím sebeuvědomění přispět k **pozvednutí** a dalšímu vývoji celého stvoření. K tomu je však zapotřebí, aby se učil správně používat přírodní síly a použil je k všeobecnému zvelebení.